

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

LUCY SCORE

Story
of my
Life

*Ze is klaar voor een
nieuw hoofdstuk*

Story
of my
Life

Voor Flavia en Meire, omdat jullie de beste agents en grootste cheerleaders zijn. Ik ben zo dankbaar voor alles!

Wijnvaas en een schop onder mijn kont

Hazel

Het gejaagde trio van in zakenpakken gehulde vrouwen met driedubbele espresso's zat bij het raam enthousiast de ondergang te plotten van ene Bernard die audits deed. Of misschien waren ze gewoon van plan hem bij personeelszaken te rapporteren. Door het gebruikelijke lawaai in de koffiezaak was het moeilijk te horen.

De twee mannen rechts van me, ze droegen bij elkaar passende trouwringen, discussieerden gepassioneerd over kastruimte. In de rest van de wereld draaiden de meeste echtscheidingen om zaken als geld, kinderen en monogaam blijven. In Manhattan durfde ik mijn geld erop in te zetten dat kastruimte in de top vijf stond.

De barista zag eruit alsof ze in coma zou raken als ze zich nog meer zou vervelen terwijl ze bestellingen opnam en klaarmaakte.

Coma? schreef ik op mijn notitieboekje. Zou een vrouwelijk hoofdpersoon, ofwel heldin, die ontwaakte uit een coma een goede

meet-cute zijn? Ik fronste en liet mijn pen op tafel vallen. Geen lange coma, uiteraard. Dan had je lang beenhaar, roos en een walgelijke adem om tegenop te boksen.

Verdorie. Ik hield mijn hand voor mijn mond en probeerde subtiel te ontdekken of ik mijn tanden die ochtend had gepoetst. Niet dus. Ik had ook mijn benen niet geschoren... of gedoucht... of mijn haar gekamd... of eraan gedacht nieuwe deodorant te kopen om op te spuiten.

De oude Hazel zou alleen met deze look – en geur – haar appartement hebben verlaten als ze een deadline had. De huidige Hazel rende zo'n beetje continu als een anti-hygiënemuis in de schaduw van de echte wereld rond.

'Argh. Waarom is dit zo moeilijk?' mompelde ik.

Het stel met het kastprobleem keek me zijdelings aan.

'Ha. Zei ze dat nou echt?' zei ik.

De zijdelingse blikken gingen over in expressief opgetrokken wenkbrauwen en een onuitgesproken overeenkomst de tafel naast de getikte dame onmiddellijk te verlaten.

'Maak je geen zorgen. Ik ben auteur. Ik hoor in het openbaar tegen mezelf te praten,' legde ik snel uit toen ze hun koffie oppakten, zich naar de deur begaven en vervolgens de verstikkende augustushitte in doken.

Ik kreunde, sloeg mijn handen tegen mijn wangen en kneep ze samen om een vissengezicht te maken. De man in het Lenny Kravitz-hemdje, hij zag eruit alsof hij een eigen Genius Bar ronde, keek over de rand van zijn Ben Franklin-bril naar me op.

Ik liet mijn gezicht los en schonk hem een, hopelijk, menselijke glimlach. Hij richtte zijn aandacht weer op zijn twee mobiele telefoons en iPad, en ik veegde mijn handen aan mijn korte broek af. Mijn huid was zo'n smerige, onmogelijke combinatie van vet en schilferig tegelijk. Wanneer had ik voor het laatst mijn volledige huidverzorgingsritueel afgewerkt in plaats van slechts mijn hoofd

onder de kraan te stoppen? Sterker nog, wanneer had ik voor het laatst überhaupt iets volledig afgemaakt?

Nou, de afhaalpad-thai had ik gisteravond meer dan weggewerkt. Dat telde ook, toch?

Ik liet mijn blik door de koffiezaak gaan, op zoek naar een spoor-tje inspiratie of motivatie dat me ooit tot een productieve volwas-sene had gemaakt. Maar het was nergens te bekennen. Met een zucht kraste ik ‘coma’ door, net als ‘*enemies to enemies*’ en ‘kano’s’. Dat laatste had ik opgevangen van een kwiek gepensioneerd Iers stel dat eruitzag alsof ze net uit een outdoorwinkel kwamen. Ze hadden matcha’s en glutenvrije scones besteld alvorens ze in hun bijpassende wandelschoenen naar buiten waren gelopen.

De klok aan de muur kondigde sluitingstijd aan. Ik had hier drie uur gezeten en dat was alleen te zien aan een lege beker ijskoffie met mijn naam erop. Ik wist met tachtig procent zekerheid dat mijn onderbewustzijn ervoor had gezorgd dat de barista ‘vanille ijskoffie voor *Hasbeen*’ had geroepen.

Met een kreun die overjarige mensen maken als ze thuis uit hun stoel komen stond ik op. Ik was te lang in mijn appartement weggerot als ik me het verschil niet meer kon herinneren tussen ‘de privacy van iemands huis’- en ‘in aanwezigheid van anderen’-geluiden. Ik verzamelde mijn auteursbenodigdheden – notitieboek, pen, laptop en telefoon – en liep de hitte in.

Ik voelde mijn haar in volume verdubbelen voordat ik het eind van de straat had bereikt en bracht mijn arm omhoog om het te pletten. Tot ik een schouderduw kreeg van een kerel van nog geen één meter zeventig in een op maat gemaakte Ralph Lauren die een reeks grove dreigementen in zijn telefoon blafte.

Zoey zou hem als een financiënmannetje hebben bestempeld en een verwensing naar zijn hoofd hebben geslingerd. Ze was ook de vrouw die me met zekerheid ging vermoorden als ze tot de ontdekking kwam dat ik nog steeds niets had. Geen hoofdstuk-

ken, geen verhaallijn, geen ideeën. Ik bevond me in een of ander afgrijselijk *Groundhog Day*-scenario waar iedere dag hetzelfde was als de dag ervoor. In tegenstelling tot Bill Murray moest ik nog een doel zien te vinden.

Ik arriveerde bij mijn appartement, maar waarschijnlijk hoorde mijn buurvrouw door het gekef van haar twee Yorkies mijn smeekbede om de lift vast te houden niet. Met moeite wist ik de vier trappen naar mijn verdieping op te sjokken en liet mezelf binnen.

De staat van mijn thuis weerspiegelde de staat van mijn hoofd. Om preciezer te zijn: het was een ontiegelijke puinzooi. Het ooit 'sfeervolle' en 'onberispelijke' tweekamerappartement aan de Upper East Side zag eruit alsof een of andere chaoot er een garageverkoop hield.

'Het is officieel. Ik ben een van die mensen die niet spoort en zakjes sojasaus en ongewenste reclame begint te verzamelen,' zei ik tegen niemand.

Post en administratie lagen in willekeurige stapels op ieder zichtbaar plat oppervlak. Boeken lagen in ongeorganiseerde hopen op de vloer en op de zware walnoothouten planken aan de muur. De microscopische keuken was nauwelijks herkenbaar onder de acht lagen vieze vaat en oude bakken afhaaleten. Aan de muren met het drukke behang dat ik ooit zo sfeervol had gevonden, hing niets anders dan ingelijste oorkondes en herinneringen uit lang vergane levens.

Ik veerde op. 'Misschien is de heldin een verzamelaar? Argh, nee. Niet sexy en al helemaal niet hygiënisch.'

De oude Hazel zou het nooit zo uit de hand hebben laten lopen. Er waren heel veel dingen die de oude ik anders had gedaan. Maar zij was dood en begraven. RIP, ik.

Ik liep naar de slaapkamer om mijn korte 'buitenhuis sportbroek' te verwisselen voor mijn korte 'hoeveel-gaten-in-het-kruis-is-te-

veel'-broek. Het was tijd om weer aan het werk te gaan... of in ieder geval mezelf langdurig uitschelden omdat ik de meest trieste rom-comauteur van de wereld was geworden.

Ik kreunde toen er op mijn deur werd geklopt. 'Welk deel van "contactloos bezorgen" heb je niet begrepen?' mompelde ik terwijl ik met mijn kont van de bank kwam. De voorkant van mijn slipper raakte de salontafel, waardoor er een waterval van ongeopende post over de vloer stroomde.

Toen ik naar de ceintuur van mijn badjas reikte, kwam ik tot de ontdekking dat die ontbrak. Dus trok ik de voorpanden over mijn behaloze, met T-shirt bedekte borsten en opende de deur.

'Je ziet er niet uit.'

De vrouw met krullen in het rode zakenpak gaf me haar mening in plaats van Chinees eten.

Ik liet mijn badjas openvallen en sloeg mijn armen over elkaar. 'Wat kom je doen, Zoey? Ik heb het heel druk met belangrijke zaken.'

Mijn ongenode gast wurmde zich langs me en beende op prachtige hakken van tien centimeter hoog naar binnen. Ze werd gevolgd door een vage wolk van dure parfum. Zoey Moody, mijn door mode geobsedeerde agent en beste vriendin sinds groep vijf, wist hoe ze indruk moest maken.

Ik sloot de deur en zakte ertegenaan. Meestal ontmoette ik Zoey bij haar thuis of op plekken waar ze alcohol serveerden, waardoor ik in alle vrijheid als Oscar Mopperkont kon leven.

'Waar heb je het druk mee? Met wegrotten?' vroeg ze terwijl ze een vette pizzadoos van een behoedzaam balancerende berg niet afgewassen borden pakte.

Ik griste hem uit haar handen en probeerde hem in de prullen-

bak in de keuken te proppen, maar de overvolle inhoud weigerde de nieuwe toevoeging. ‘Ik ben niet aan het weggroten. Ik ben... aan het plotten,’ loog ik.

‘Je bent al een jaar lang aan het plotten.’

Ik gaf het op en gooide de doos naast de prullenbak op de vloer. ‘Weet je wie denken dat het schrijven van een boek een makkie is? Mensen die er nooit een hebben geschreven.’

‘Dat weet ik. Auteurs zijn tere bloemen van creativiteit die constant verzorgd en gewaterd moeten worden. Bla bla bla. Nou, zal ik je eens wat vertellen? Agents hebben ook dingen nodig. Ik heb bijvoorbeeld nodig dat mijn cliënten hun verdomde telefoon opnemen. Weet je eigenlijk wel waar die van jou is?’

‘Daar.’ Ik gebaarde vaag naar mijn hele appartement.

Zoey keek me met een frons en opeengeperste rode lippen strak aan. ‘Wanneer ben je voor het laatst uit eten geweest? Of heb je frisse lucht gehad? Of heb je, ik noem maar wat, gedoucht?’ Haar rossige krullen dansten op en neer in de twist die ze had aangebracht.

Ik hief een arm op en snoof. Verdomme. Ik was weer vergeten de deo te bestellen. ‘Ik krijg flashbacks van mijn moeder die mijn tiener-ik zegt dat ze haar boek moet wegleggen om naar buiten te gaan en sociaal te doen,’ klaagde ik. ‘Dat was tussen echtgenoot twee en drie, voor het geval je de tel bijhield.’

‘Ik ben je moeder niet. Ik ben je agent en soms je vriendin. En als beiden moet ik je zeggen dat je officieel naar het niveau van de depressieve vrijgezel bent afgezakt.’

‘Bedoel je niet het niveau van oude vrijster?’

Ze hield een rondslingerende sok met sojasausvlekken omhoog. ‘Hoeveel oude vrijsters ken jij die leven alsof ze in het kluisje van een middelbare school voor jongens zitten?’

‘Je punt is duidelijk. Luister. Het is niet alsof ik beslóót dat het leuk zou zijn om in een depressieve, antisociale writer’s block terecht te komen,’ protesteerde ik.

Zoey opende de koelkast en had onmiddellijk spijt van haar actie. 'Er groeit hier het een en ander.'

'Dat wilde ik je nog vertellen: in mijn vrije tijd doe ik aan stadslandbouw.' Ik sloeg de koelkast dicht.

'Nou, je staat op het punt heel wat meer vrije tijd te krijgen als je je shit niet op orde krijgt,' zei ze dreigend.

Ik wurmde me langs haar en bukte om een arm in de kast van het kleine keukeneiland te steken. Het kostte me een paar seconden en een verrekte nekspier, maar toen vond ik op de tast de fles wijn en trok hem eruit.

'Wijn?'

'Ik ga niets nuttigen in dit appartement. Ik heb geen tijd voor schurft. Zeg me dat je op z'n minst iets aan het schrijven bent.'

'O, zeker. De hoofdstukken vliegen mijn reet uit.'

'Hadden we maar zo'n geluk,' mompelde ze.

'Even ter zake. Waarom ben jij midden op een donderdag hier, Zo?'

Mijn agent en beste vriendin stampte naar de ramen van de woonkamer en rukte teatraal de zware gordijnen open. Ze gebaarde naar de lichten van het gebouw aan de overkant. 'Het is zeven uur 's avonds op een maandag.'

Ik deed alsof ik geschokt was en hapte voor de lol overdreven naar adem.

Ze rolde met haar ogen toen ze besepte dat ze in de maling was genomen. 'Wat ben jij een lastpak.'

'Ja, maar wel jóúw lastpak. En ik wijs je er graag op dat ik vijftig jaar oud ben. Ik zit er niet op te wachten dat je me betuttelt als een kakelende moederkip.' We kenden elkaar al langer dan we ons allebei konden herinneren. Van beugels en promjurken tot boektournees en bestsellerlijsten... en de nasleep.

'Je bent zesendertig.'

Ik knipperde met mijn ogen en begon te rekenen.

‘Herinner je je verjaardag nog? Je zei dat je van plan was om een weekend in een Airbnb in Connecticut te gaan schrijven en toen ik hier inbrak om bloemen en taart voor je klaar te zetten, trof ik jou aan in een maandenoude joggingbroek terwijl je tot je nek in een *Golden Girls*-marathon verzonken was, dus sleepte ik je mee de deur uit voor wijn en nog meer taart?’

Geweldig. Nu vergat ik zelfs al hele verjaardagen.

‘Over wijn gesproken. Ik opende het kastje naast de koelkast en trof het leeg aan. Geen glas te bekennen. Ik rommelde halfslachtig door de vaat die in en om de gootsteen stond. *Wat was dat blauwe spul dat aan de zijkant van die kom groeide?* Toen ik een kleine, gedrongen en – nog belangrijker – schone bloemenvaas bespeurde, draaide ik de dop van de fles en schonk de wijn in.

‘Je draagt een badjas met marinadevlekken in een donker, vuil appartement en drinkt schroefdopwijn uit een vaas,’ zei Zoey.

‘Een goede redacteur zou letten op de *show don’t tell*.’ Ik slurpte overdreven van de wijn.

‘Ik ben je redacteur niet. Ik ben je agent en ik wil verdomme dat je je herpakt.’

Dit was een agressievere versie van het bericht dat Zoey al meerdere maanden had gegeven. Achterdochtig keek ik haar aan. ‘Wat is het probleem?’

‘Ik kom net uit een vergadering.’

‘Vandaar het “niet-kloten-met-mij”-pak.’

‘Heel wat anders dan de “kloot-alsjeblijft-met-me”-jurk. Het was een vergadering met je redacteur Mikayla van Royal Press en ze uitte een aantal behoorlijk zorgwekkende zorgen,’ zei ze terwijl ze het gootsteenkastje opende en er een nieuwe vuilniszak uit haalde. Met een vinnige ruk opende ze hem.

‘Mag ik even zeggen dat het maar goed is dat ik de schrijver ben en niet jij? En daarnaast, wie is Mikayla? Jennifer is mijn redacteur.’

Zoey stopte een halflege doos van oude gebakken rijst in de zak.

‘Ze hebben Jennifer en de helft van haar team zes maanden geleden ontslagen. Mikayla is jonger en daardoor goedkoper.’

‘En leest ze romans?’

‘Ze geeft de voorkeur aan binnenlandse fictie en psychologische thrillers.’

‘O, dan begrijpt ze mij en mijn romantische komedies die zich in kleine plaatsjes afspelen volledig.’

‘Wie weet, als je daadwerkelijk een manuscript zou inleveren,’ kaatste Zoey terug.

‘Neem me niet kwalijk. Wat is er gebeurd met “neem je tijd, je hebt iets traumatisch meegemaakt”?’

‘Die fase liep zo’n zes maanden geleden af en sindsdien zit je in geleende tijd. Waar het op neerkomt, Stadslandbouwer Old Mac Donald, is dat Royal Press je contract verbreekt als je je volgende deadline mist.’

Ik snoof en begon afhaaltasjes in een andere vuilniszak te prop-pen. ‘Leuk geprobeerd. Dat kunnen ze niet.’

‘Dat kunnen ze en dat zullen ze. Ze citeerden je contract tegenover mij, wat betekent dat ze hun juridische team er al naar hebben laten kijken. Je hebt je verlengde deadline gemist. Wederom.’

‘Ik begin net weer een beetje op te krabbelen. Je kunt niet van me verwachten dat ik gewoon –’

‘Hazel, je hebt twaalf maanden geleden op de stippellijn getekend,’ zei ze zachtjes. ‘Je uitgever heeft de deadlines heel welwillend drie keer opgeschoven. Deze keer heb je niet eens de moeite genomen ze een paar geruststellende leugens op de mouw te spelden. Je hebt niets ingeleverd. En weet je hoe dat op ons allemaal aan de uitgeverskant overkomt?’

‘Nee, maar dat ga jij me vast vertellen.’

‘Het lijkt alsof je klaar bent. Weer een opgebrande auteur die het niet meer voor elkaar krijgt. Een van de velen die praat over hoe ze vroeger boeken schreef.’

‘Doe niet zo dramatisch. Wat willen ze doen? Me eruit knikkeren? De lezers zullen ze haten als ze me een trap nageven nu ik er toch al doorheen zit.’

Zoey stopte een plastic tas vol met plastic tassen in de vuilniszak. ‘Welke lezers, Haze?’

‘Mijn lezers.’ Ik schudde luid met de zak.

‘De lezers die je hebt genegeerd? De lezers van wie je niet eens de moeite hebt genomen op hun berichtjes te reageren? De lezers die zijn overgestapt naar auteurs die nog boeken produceren?’

Ik griste de volle zak uit haar onnodig dramatische handen en legde er een knoop in. ‘Serieus, wat heb jij vandaag met die drillhouding?’

Ze schonk me een blik. ‘Hazel, je was een van de bestverkopende rom-comauteurs in het land.’

‘Wás? Je bent gemeen in dat pak.’

‘En vervolgens laat je iemand met je kop kloten en moet je nou eens naar jezelf kijken.’

Ik wilde niet naar mezelf kijken.

‘Haze, als je deze mist, lig je eruit,’ zei Zoey.

Ik stopte een stapel afhaalmenu’s, die ik een keer had gebruikt toen ik had gemorst, in een zak terwijl ik deed alsof mijn ingewanden zjuist niet ijskoud waren geworden.

‘Dat kunnen ze niet doen. Dat zouden ze nooit doen. Ik heb negen boeken voor ze geschreven. Zeven daarvan waren bestsellers. Ik heb boektours voor ze gedaan. Lezers sturen me nog altijd e-mails met de vraag om meer boeken.’ Tenminste, dat was het geval toen ik voor het laatst mijn zakelijke e-mail checkte.

‘Nou, je uitgever vraagt hetzelfde. Het Spring Gate-boek dat je volgens je contract verplicht bent te schrijven. Je weet net zo goed als ik dat voor een uitgever een auteur niet meer waard is dan zijn of haar volgende boek. En jij hebt er geen.’ Ze haalde nog een vuilniszak tevoorschijn, opende de koelkast weer en hield

haar adem in toen ze zakjes met verrotte sla en sauzen die over de datum waren in de zak veegde.

Ik wist niet hoe ik Zoey moest vertellen dat *Spring Gate* voor mij verleden tijd was. Dat het idee terug te keren naar de serie waarvan ik zo had gehouden, die mijn carrière in de lift had gebracht, ervoor zorgde dat ik me onpasselijk voelde.

Ooo! Misschien kon mijn hoofdpersoon een professionele schoonmaakster zijn die door een man werd ingehuurd om de boerderij van een overleden familielid schoon te maken? Het was minder walgelijk als iemand anders de slob was, toch? Plus, op die manier kon ik een complete housemake-over door het verhaal vlechten om de karaktergroei te versterken. Ik zag al voor me hoe ze met een schattige bandana om haar hoofd en viezigheid op haar wangen spullen naar een container zeulde.

‘Ik kan het creatieve proces niet afdwingen, oké?’ zei ik terwijl ik naar het dichtstbijzijnde notitieboekje reikte.

Schoonmaakster. Container. Vies gezicht. Dit boek schreef zichzelf praktisch.

Over de koelkastdeur heen keek Zoey me aan. ‘Als dat zo is en je gaat deze deadline echt niet halen, dan moet je plan B overwegen.’

‘En wat is plan B?’ wilde ik weten.

‘Misschien moet je je cv eens gaan opstellen.’

Ik spreidde mijn armen en daagde Zoey uit mijn gaterige korte broek, niet bij elkaar passende sokken en konijnsloffen eens goed te bekijken. ‘Zie ik eruit alsof ik ergens zou kunnen werken?’

‘Niet eens een klein beetje.’

Ik balde mijn vuisten aan mijn zijden. ‘Prima. Ik zal gaan schrijven. Oké?’

Ze deed de koelkast dicht en keek me strak aan met haar mosgroene ogen. ‘Ik heb je in geen maanden horen lachen. Kun jij eigenlijk nog wel grappig zijn?’

‘Ik ben verdomd hilarisch. Vandaag nog kwam mijn badjas vast

te zitten in de lift en gaf ik mevrouw Horowitz een oogverblindend uitzicht.' Technisch gezien was dat meer dan een week geleden, want dat was de laatste keer dat ik de vuilnis had weggebracht. Maar grappig zijn draaide niet om nauwkeurigheid. Het draaide om timing.

'Zijn deze belangrijk?' Zoey hield een stapel juridische papieren omhoog met op de bovenste een koffiekring.

Ik griste ze uit haar handen. 'Nee,' loog ik en ik legde ze boven op de koelkast.

'Ik hoor ook allerlei gemompel in mijn kantoor,' zei ze, van onderwerp veranderend.

'Misschien spookt het er?'

Ooo! Wat dacht je van een rom-com in een klein stadje met een paranormale verhaallijn? Misschien dat de heldin geesten ziet? Of is ze schoonmaakster en ontdekt een zombie? Wacht. Dat was niet paranormaal.

'Ze maken zich zorgen over populariteit.'

Dat trok mijn aandacht.

Ik veinsde een flinke kokhalsneiging. 'Je weet dat ik de pest heb aan dat woord.'

'Tja, je kunt er toch maar beter heel snel je mantra van maken, want ik wil niet dat ze me dwingen je te laten gaan.'

'Wil je me laten vallen? Zoey! Na alles wat we samen hebben meegemaakt? Nadat Zack Black ons allebei meevroeg naar het bal op de middelbare school? Na de buikgriep in Vancouver? Nadat we onze vlucht naar Brussel misten en uiteindelijk liftend in een touringcar van een Amsterdamse punkband belandden en zij een nummer over ons schreven?'

Ze gooide een hand in lucht. 'Ik wil je niet laten vallen! Ik wil je agent zijn en veel geld met je verdienen, maar dat maak je me op dit moment niet heel erg makkelijk!'

'Ik weet het,' zei ik meelevend.

‘Luister, Haze. Ik wil niet de trut uithangen, maar je verkoopcijfers zijn nog lager dan toen je beginnend auteur was. De lezers hebben in geen eeuwen je gezicht gezien. Je hebt al meer dan een jaar geen nieuwsbrief verstuurd. Je laatste activiteit op social media was toen je account was gehackt en Nep Hazel bedelberichtjes naar je volgers stuurde voor “financiële hulp voor een luxe, hoogstaande niertransplantatie”’

‘Ben je tegen al je cliënten zo gemeen?’

‘Op een aanpak met fluwelen handschoenen reageer je niet. Jij reageert op harde waarheden. Of dat deed je in ieder geval altijd.’

‘O mijn god. Zo dramatisch. Oké. Prima. Ik zal dat ene doen.’

Zoey zette de ene volle vuilniszak boven op de andere volle vuilniszak boven op de volle prullenbak. ‘Wat voor ene?’

Ik zwaaide met mijn vaas met wijn. ‘Het signeering waar ik nee tegen had gezegd.’

Ze trommelde met haar glanzende rode nagels op de snijplank en bestudeerde me. ‘Het is een begin, maar ik zeg het je meteen: het is niet genoeg.’ Ze stak haar hand in haar elegante aktetas en haalde er twee dikke dossiermappen uit. Met een *plof* liet ze ze op het bijna leeggeruimde stuk van het aanrecht vallen. ‘Lees deze.’

Ik zuchtte. ‘Als je klaar bent met me een schop onder mijn kont te geven, wil je dan een vaas wijn?’

‘Ik zou in dit appartement nog niet eens iets tot me nemen als Pedro Pascal verscheen en aanbood me persoonlijk te voeren.’

Wat is inspirerender voor een rom-comauteur dan een sexy, chagrijnige aannemer die - letterlijk - haar muren afbreekt?

Het zit romanceauteur Hazel niet echt mee... Na een vervelende break-up belandt ze in een writer's block én wordt ze uit haar appartement gezet. En dan geeft haar uitgever haar ook nog een laatste waarschuwing: als ze haar volgende deadline niet haalt, wordt ze aan de kant geschoven. Voor Hazel zit er nog maar één ding op: ze moet en zal inspiratie vinden. In een opwelling koopt ze een huis in het charmante dorpje Story Lake zonder het ooit gezien te hebben.

Maar het huis - en Story Lake - blijken minder charmant te zijn dan in de advertentie werd beschreven. Met de hulp van de chagrijnige maar onwijs knappe aannemer Campbell Bishop doet ze er alles aan om het huis op te knappen. En Campbell blijkt niet alleen de oplossing voor haar spinnenmuseum - ehm, huis - te zijn, maar hij geeft haar ook genoeg inspiratie voor haar nieuwe boek...

Lucy Score is de *New York Times*-bestseller-auteur van meerdere contemporary romance-boeken. Haar boeken zijn verschenen in dertig talen. Eerder schreef ze de populaire Knockemout-serie die een grote hit werd. Ze groeide op in een boekengekke familie en woont nu samen met Mr. Lucy en hun eigenwijze cat Cleo in Pennsylvania.

'Lucy Scores boeken stellen nóóit teleur! Ze is de onbetwiste koningin van small-town-romances!' - bestsellerauteur Ali Hazelwood

'Lachwekkend, extreem sexy en zo ongelooflijk lief.'
- bestsellerauteur Meghan Quinn

NUR 340

9 789020 558463